

18- El Castell Vell de Castelló. (La Plana Alta)

Poca resistència va fer la morisma del Castell Vell a la reconquesta de Jaume I, a diferència del que va succeir amb Borriana i Almassora que es van oposar amb afany al domini de les forces cristiana, la resta de les localitats es van rendir sense lluita. Així per tant queda sense fonament l'entranyable llegenda de «La sang dels moros», que cobra especial significat en la romeria al turó de la Magdalena, quan Castelló peregrina, en el dia de la seva festa gran, a la llar dels seus orígens. És tradicional mostrar, sobretot als nens, unes roques a la falda del Castell Vell que presenten una forta tonalitat rogenca i que la fauna vol significar com la sang islàmica abocada quan la conquesta de la fortalesa. Si originàriament la llegenda pren cos per la tonalitat de les pedres del roig, avui per seguir alimentant la tradició, són les brigades de l'ajuntament les que s'encarreguen de mantenir el seu color, pel prosàic procediment de pintar-les (Psssst! Eh, aquest secret a veus no és convenient divulgar-lo, perquè, com els trucs de màgia, fa perdre l'encant a l'epopeia.)

Un segle més tard de la fundació de Castelló, els seus habitants tenien com a lloc venerable el turó en el qual començaven a enfonsar les ja històriques restes del Castell Vell.

«El Castell Vell, el bressol de Castelló». Antoni Gascó Sidro